

MOST IS ZAJLÓ KÜZDELEM

G. FODOR Gábor: *Orbán kontra Soros. Három fejezet Orbán és Soros négy évtizedes küzdelméről.* Közép- és Kelet-európai Történelem és Társadalom Kutatásáért Alapítvány, Budapest, 2024. 276 oldal, 3990 Ft

Amikor megkaptam a felkérést, hogy írjak recenziót kollégám, G. Fodor Gábor (politikai filozófus, a XXI. Század Intézet stratégiai igazgatója) legújabb könyvéről, politikai elemzőként az első reakción ez volt: megvárom vele a június 9-i európai parlamenti és önkormányzati választást. A teremben erre a kijelentésemre többen felkapták a fejüket, és láthatóan értetlenül néztek: miért kellene megvárni egy könyvrecenzióval a választást? Mi köze van a kettőnek egymáshoz? A válasz azonban egyszerű: Orbán Viktor és Soros György küzdelme nem zárult le, jelenleg is tart. Választásról választásra ennek az évtizedek óta tartó harcnak látjuk egy-egy újabb fejezetét. Ezt láttuk június 9-én, és ezt fogjuk látni majd 2026-ban is. Ahogy G. Fodor Gábor írja legújabb könyvében: a Soros-birodalommal vívott csata 2022-ben egyáltalán nem ért véget, „Viktor tudja, hogy Soros revansot akar majd venni, mert úgy érzi, hogy Viktor csatát nyert, és nem háborút”. Ebből kell kiindulnunk!

A választás lezajlott, az eredmény ismert. Soros most egy új reménységre lelt, 2026-ban új főszereplővel készül a csatába. De miről is szól valójában ez a küzdelem?

Mikor kezdődött? Mi a célja egyáltalán Sorosnak? Az ellenzéki oldalról többször elintézik annyival a dolgot, hogy Orbánt is Soros finanszírozta a '90-es évek elején. Mi a probléma azzal, hogy most a baloldallal teszi ugyanezt – tesz fel a kérdést. G. Fodor Gábor könyve amellet, hogy ezekre a felületes felvetésekre is érhető választ ad, részletesen bemutatja, miként kezdődött el ez az egész történet. Mikor találkozott először és utoljára Orbán Viktor Soros Györggyel? Milyen volt kettejük benyomása egymásról? S hogy milyen eszközökkel vívják meg egymás elleni küzdelmüket, amely már régen túlterjed Magyarország határain, sőt még az Európai Unió is. Ez egy globális küzdelem, ugyanis Soros-

nak az egész világon van hálózata, és mindenhol azok ellen az értékek ellen küzd, amelyek Orbán Viktornak és szövetségeseinek fontosak. Manapság ez a hálózat már függetlenül működik Soros Györgytől, ráadásul fia, Alex Soros átvette a stafétát. G. Fodor Gábor – a tőle megszokott módon – mindezt úgy tárja az olvasó elé, **mintha egy izgalmas tévésorozat leiratát olvasnánk, ha az ember elkezd olvasni ezt az izgalmas történetet, le sem tudja tenni a könyvet, s majd csak a végén döbben rá: ez a mi valóságunk.**

Ám ez a történet sokkal komolyabb, mint egy tévésorozat. Ahogyan arra már a 2021-ben, a XXI. Század Intézet munkatársai által írott *A Nagy Terv. A Soros-birodalom Közép- és Kelet-Európában* című ténykötetben is felhívtuk a figyelmet: a 2015-ös migrációs válság óta látjuk, hogy Soros György a gazdasági befolyását és az általa kiépített globális NGO-hálózatot rendre politikai befolyásszerzésre használja fel. G. Fodor Gábor is úgy hivatkozik 2015-re, mint ami a „legfontosabb év ebben a sztoriban”; amint a könyvben írja, ekkor „egy új küzdelem veszi a kezdetét, ahol a tét az életmódunk, az értékeink és az európai nemzetek

megmaradása vagy eltűnése.” Mindennek a nyílt küzdelemnek természetesen több évtizedes előzménye van, G. Fodor ezt is részletesen, személyes történetek és visszaemlékezések segítségével mutatja be. Olyanok történeteivel és visszaemlékezéseivel, akik közül sokan személyesen is találkoztak Sorossal, vagy ott voltak a miniszterelnök környezetében akkor, amikor e hosszú és máig tartó történet legfontosabb fordulópontjai megtörténtek. Ennek köszönhetően izgalmas betekintést kap az olvasó abba, hogy Soros közép-európai tevékenységének központja Magyarország lett a rendszerváltoztatás után, és a „civil” szervezetein keresztül alkalmazott indirekt befolyásszerzési akciónak

köszönhetően sikeresen tudta elfoglalni azokat a kulcs-pozíciókat, amelyek segítségével a mai napig jelentős befolyással bír a térségünk országaiban.

A hazai eseményekre Soros már a rendszerváltoztatás előtt érdemi befolyással bírt, majd több rendszer-váltó pártot is támogatott abban a reményben, hogy azok majd az ő ideológiáját valósítják meg. Az egyik ilyen politikai erő a Fidesz volt, amelyről azonban hamar kiderült: az amerikai spekuláns egyik legrosszabb befektetése volt. Orbán Viktor és Soros György között ugyanis már hamar, a '90-es évek elején megromlott a kapcsolat, hiszen a liberális Sorostól egyre inkább eltávolodott az egyre markánsabban polgári-nemzeti gondolkodású Orbán Viktor. Már az első, 1992-es találkozásukon érezhető volt, hogy nem lesz szoros szövetség köztük. G. Fodor Gábor ennek a találkozásnak a bennfentes részleteit is megírja. Kiderül például, hogy Soros az akkor a közvélemény-kutatásokban 40 százalékon álló Fidesz vezetésének felajánlotta, hogy minden költségüket – ami szükséges ahhoz, hogy a győzelem a két év múlva esedékes választásokon meglegyen – állja. Ez sokak számára csábító ajánlat lett volna, a mostani ellenzéki szereplők – a 2022-es parlamenti választás finanszírozási botrányai ismeretében – nem is utasítottak el egy hasonló ajánlatot, Orbán Viktor azonban másként döntött. Ő ekkor még udvariasan hátrította el a megvásárlási ajánlatot, ahogy a könyvben áll: Orbán már 1992-ben tisztában volt azzal, hogy ha elfogadják Soros pénzét, akkor be kell állni a zsoldjába. Orbán Viktor azonban erre nem volt hajlandó; és talán éppen ez G. Fodor könyvének egyik legfontosabb üzenete: a magyar miniszterelnök – ellentétben az ellenfeleivel – nem megvehető, nem volt hajlandó kiszolgáltatni Sorosnak.

Ezt követően az első Orbán-kormány idején a Soros-alapítvány többször is kezdeményezett találkozót a miniszterelnökkel, de a megkeresésekre ekkor már nem kaptak választ. Ennek oka, hogy Orbán Viktor már a '90-es évek elején felismerte, hogy Soros György azért támogat bizonyos politikai erőket, és azért hozott létre globális NGO-hálózatot, mert így kívánja befolyásolni az egyes országok belpolitikai folyamatait. A '90-es években már érezhető volt emiatt a távolságtartás, a 2010-es kormányváltást követő első években tapasztalt udvarias, háttérben zajló küzdelmet felváltotta a nyílt háború a magyar nemzeti oldal és Soros György között. 2010-ben találkoztak hosszú évek után először, amikor október 19-én az akkor még nemrég megválasztott miniszterelnök hivatalában fogadta Soros Györgyöt, aki egymillió dollárral segítette a vörösiszap-katasztrófa utáni kármentést, valamint fel-

ajánlotta segítségét a kormány által is szorgalmazott uniós romaprogramhoz. Soros ekkor még igyekezett ügyelni a látszatra, és azon dolgozott, hogy a jótékony filantróp imázsát megőrizze a nyilvánosságban, de már ekkor látványosan több pénzt fektetett a magyarországi NGO-hálózatába annak érdekében, hogy erősítse a globalista hangokat a kétharmados parlamenti többséggel rendelkező Fidesz–KDNP-vel szemben. Az igazi robbanás a már korábban felidézett 2015-ös migrációs válság kirobbanásakor történt – ekkor tört ki a nyílt háború a bevándorlást támogató amerikai-magyar milliárdos és az illegális migrációt elutasító magyar kormány között. Miután Soros György kijött a fényre, és már nyíltan támadta a magyar kormányt, saját maga adott számos olyan interjút, amelyben politikai elképzeléseit hangoztatta.

Orbán Viktor kapcsán azon túl, hogy nem megvehető, a másik fontos üzenete a könyvnek, hogy stratégiai gondolkodású. A '90-es években, amikor még fiatal és tapasztalatlan ellenzéki vezető volt, már jól tudta, hogy nem engedheti meg magának a nyílt konfrontációt olyan befolyásos emberekkel, mint Soros György. Ekkor még udvariasan utasította el a megkereséseket, és próbálta finoman elkerülni a kígyó szorítását. A 2010-es kétharmados választási győzelem azonban fordulópontot jelentett; a liberális demokráciától eltérő állammodell megalkotása és a politikai, illetve gazdasági stabilitás kiépítése után már kellően erős volt ahhoz, hogy szembe tudjon szállni Sorossal, sőt akár nyílt küzdelmet is vállaljon vele. Magyarra lefordítva: több évtizedet várt arra, hogy visszavághasson.

Mindezek ellenére mindketten tisztelik egymást, ez a könyvből egyértelműen kiderül. Soros is elismeri Orbán Viktor tehetségét, tudását, és ez fordítva is igaz. Talán a legérdekesebb és egyben legmegérintőbb része a könyvnek a végén található epilógus. G. Fodor Gábor ebben egy beszélgetés történetét meséli el közte és Orbán Viktor között. A szerző épp moziban ült, amikor a miniszterelnök hívta, majd rögtön a Karmelitába sietett hozzá. Orbán Viktor hallotta, hogy könyvet ír G. Fodor Gábor, és ennek kapcsán azt mondta neki: „Azt szerettem volna elmondani, hogy én szemben a pro-könyvek szerzőivel, akik mindenütt magyar származású üzletembernek, filantrópnak írják le Sorost, én nem magyar származásúnak, hanem magyar embernek tartom őt.” Majd azt is elmondta a kormányfő, hogy ha „Soros György valahol veszélyben lesz, az biztos, hogy rám és a magyar államra számíthat. Mert ő magyar ember, egy magyar állampolgár, akit meg kell menteni, ha veszélybe kerül.” A szerző hosszas gondolkodás után arra jut: ilyenek vagyunk mi, magyarok.

DEÁK DÁNIEL